

Nr 222.

Av herr **Linderot**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående förbud mot vissa sammanlutningars verksamhet.

Förra årets urtima och innevarande års lagtima riksdag har präglats av en energisk strävan från de borgerliga och socialdemokratiska partiernas sida att utnyttja den rådande krissituationen till att genomföra en rad lagförslag, som riktar sig mot arbetarrörelsen. Den s. k. tjänstepliktslagen utgör ett medel i regeringens hand med vilket den kan skjuta fackföreningsrörelsen åt sidan och beröva den dess möjligheter att öva inflytande på arbetarnas arbets- och löneförhållanden. Där tjänstepliktslagen träder i kraft bli arbetarna rättslösa under det att arbetsköparen erhåller en oinskränkt maktställning. De av regering och riksdag genomförda lagarna mot arbetarrörelsen innebär långtgående eftergifter åt de reaktionära krafternas strävanden att likvidera demokratin och upprätta en kapitalets ohöljda diktatur. Lagen om »vissa tvångsmedel» öppnar alla slussar för polisgodtycket. Den grundlagsstridiga förordningen om transportförbud för tidskrifter och tidningar är avsedd att i huvudsak drabba den revolutionära arbetarpressen. Samma omdöme gäller de förslag om förhandscensur och indragningsmakt som förelagts riksdagen. Slutligen är den nyligen beslutade skärpningen av den s. k. förräderilagen av sådan karaktär, att den blir ett vapen i reaktionens händer mot arbetarrörelsen, men icke mot landsförrädare och spioner.

Genom dessa och andra klasslagar raseras steg för steg den svenska demokratin. Med utnyttjande av det svenska folkets berättigade fruktan för landets indragande i krig och med hjälp av en grovt demagogisk propaganda om det ofrånkomliga i att bringa offer för freden får nu reaktionen sina djärvaste drömmar förverkligade av en borgfredsregering och likriktad riksdag.

Detta reaktionära verk skall nu krönas med en lag som riktar sig mot s. k. statsfientliga organisationer. Regeringspressens kommentarer till förslaget visar tydligt, att lagförslaget främst riktar sig mot kommunistiska partiet.

Kommunisterna bekämpa borgarklassens och de socialdemokratiska ledarnas folkfientliga politik. Försöken att sänka arbetarklassens levnadsstandard ha i kommunisterna de mest energiska motståndarna. I den nuvarande situationen äro kommunisterna de enda som konsekvent motsätta sig den utplundring av arbetare och bönder som borgarklassen med sin statsapparat konsekvent genomför. Kommunisterna bekämpa alla försök att driva landet i krig. Under den finsk-ryska konflikten avslöjade kommunisterna krigsaktivisternas brottsliga politik, när dessa sökte

dra landet in i kriget på den engelsk-franska imperialismens sida. Kommunisterna vägrade deltaga i lögnkampanjerna mot Sovjetunionen, den stat, där Sverige kan söka ett kraftfullt stöd för bevarandet av freden. Den senaste utvecklingen visar tydligt hur rätt kommunisterna haft och ha i sin kamp mot krigsaktivisterna. Detta inser i dag allt större massor, som därför förbereda sig till kamp mot krigsanstiftarna och utplundringen. Kapitalismen vill undgå störningar från arbetarklassens sida när den genomför sitt krisprogram för att berika storfinansen på arbetarnas och böndernas bekostnad. Därför äro borgare och socialdemokrater i regering och riksdag nu i färd med att avveckla de demokratiska fri- och rättigheterna. Därför genomföra de transportförbud mot den kommunistiska pressen. Därför begära de fullmakt att helt förbjuda det kommunistiska partiet.

Detta faktum kan inte döljas av de juridiska formuleringarna i lagförslaget. Enligt ordalydelsen i förslagets § 1 skall förbud kunna drabba sammanslutning som

1. åsyftar att med våldsamma medel eller med hjälp av främmande makt omstörta eller förändra rikets statskick,
2. vars verksamhet visar sig vara ägnad att allvarligt skada rikets försvar eller
3. förhållande till främmande makt eller
4. att allvarligt störa ordningen i landet.

Till detta vill jag anföra följande:

Kommunisterna åsyfta att vinna massorna för genomförandet av en socialistisk samhällsordning. Vi förklara att kapitalismens avskaffande med säkerhet inte kan ske utan att den härskande klassen brukar det grövsta våld till försvar för sina privilegier. Den nuvarande samhällsordningen är resultatet av revolutionära omvälvningar. Sveriges författning, dess grundlag, är också frukten av en revolutionär framstöt mot den dessförinnan bestående ordningen. Historien har rättfärdigat denna handling därför att den var nödvändig för att befria det svenska folket från en oduglig och historiskt efterbliven regim. 1809 års omvälvning var oundviklig och lät sig heller inte hejdas av några lagar och förordningar.

Med dessa historiska lärdomar för ögonen är det otänkbart att en så genomgripande omvälvning som naturrikedomarnas och de viktigare produktionsmedlens förvandling till samhällelig egendom skulle kunna ske utan att deras nuvarande ägare, kapitalisterna, skulle utnyttja alla de maktmedel de ha till sitt förfogande för att slå ner varje försök att rubba grundvalen för kapitalismens existens. De ha i en rad länder med våldsamma medel störtat den borgerliga demokratins ordning och infört den öppna reaktionära diktaturen. Det kapitalistiska våldet föder revolutionärt våld. För att uppnå socialismen måste vi följaktligen räkna med att arbetarklassen tvingas sätta våld mot våld i kampen för sin frigörelse från krig och förtryck.

Ingen kan bestrida att det består oöverbinnerliga motsättningar mellan de stora folkmassornas och det lilla fåtal kapitalisters eller kapitalsamman-

slutningars intressen. Dessa motsättningar skärpas ständigt i allt större utsträckning och skapa därmed de objektiva betingelserna för en omgestaltning av samhället. Av detta följer, att en revolution icke är resultatet av propaganda utan en följd av olösliga motsättningar mellan samhällsklasserna. Den som tror att dessa motsättningar kan upphävas genom förbud mot revolutionära partier demonstrerar därmed sin djupa okunnighet om de grundläggande samhällsproblemen.

Kommunistiska partiet är inget kuppparti. Kommunisterna sträva efter att vinna majoriteten av folket för kampen mot kapitalismens fördärvande system. Men om majoriteten av folket är vunnen för en omgestaltning av samhället och därvid möter våld från det härskande fåtalet, måste den naturliga följden bli att massorna resa våld mot våld för att säkra flertalets vilja. Den som bestrider massorna rätten därtill kan icke göra anspråk på att betecknas som anhängare av demokrati.

Vi citerar ur det socialdemokratiska partiprogrammet några rader, som berör klasskampens nödvändighet, vilket är av särskilt intresse då socialdemokratins representanter står bakom det antidemokratiska lagförslag som här behandlas. I programmets allmänna grundsatser läses bl. a.:

»Den motsättning mellan arbetare och kapitalister, som den industriella utvecklingen framkallat, vidgas sålunda till en hela samhället genomgående motsättning mellan de utsugna och deras kapitalistiska utsugare.

Men därmed följer ock en samling av alla de utsugna klasserna, som i klasskampen tar ställning sida vid sida. Denna klasskamp skall icke upphöra förrän samhället så omdanats, att den kapitalistiska utsugningen är helt upphävd, klassamhället faller och massfattigdomen avskaffad.

Detta åter kan endast ske genom att upphäva den privatkapitalistiska äganderätten till produktionsmedlen och lägga dem under samhällets kontroll och besittning samt genom att ersätta den nuvarande planlösa varuproduktionen med en socialistisk, efter samhällets behov planlagd, för välståndets höjande stegrad produktion.

Detta mål kan icke uppnås utan politisk kamp. Socialdemokratien vill därför samla och politiskt organisera de utsugna klasserna, klargöra deras roll i den sociala utvecklingen, målet och vägarna för deras klasskamp, erövra den politiska makten och på den väg och i den ordning utvecklingen själv anvisar, genomföra samhällets socialistiska organisation.»

Denna programmatiska förklaring är tillräcklig motivering för en reaktionär regering att förbjuda socialdemokratiska partiet såsom statsfientligt.

Under senare tid har de svenska reaktionärerna och inte minst de som hör hemma inom socialdemokratien med särskild frenesi odlat lögnen att kommunisterna representerar »främmande makt». Av alla de beskyllningar som utslungats mot kommunisterna är denna den nedrigaste. Betecknande nog är det medlemmar i högerpartiet, vilket parti levererat flera överbevisade och dömda spioner och landsförrädare, socialdemokratiska ledare som helt sålt sig åt den engelsk-franska imperialismen och propagerar för Sveriges uppslutning i kriget på dess sida, nazister, quislingar,

mordbrandanstiftare och kreugerköpta politiska bankruttörer, som flitigast utnyttjat denna beskyllning. Kommunistiska partiet består av svenska arbetare och bönder och kämpar för den svenska arbetar- och bondeklassens intressen. Det kommunistiska partiet är den svenska arbetarklassens marxistiska parti som i obrottslig solidaritet med arbetarna i andra länder kämpar för socialismen. Kommunistiska partiet är därför en sektion av den Kommunistiska Internationalen. Att beteckna detta såsom beroende av främmande makt är absurt. Lika gärna kunde man rikta dessa anklagelser mot socialdemokraterna, fackförbunden och andra sammanslutningar vilka tillhör internationella organisationer vars ledningar äro förlagda till främmande länder.

Kommunisterna vet att nationell frihet är en oundgänglig förutsättning för socialismens förverkligande. Just därför är kommunisterna tillsammans med arbetarklassen i sin helhet den nationella frihetens pålitliga försvarare. Än mer, arbetarklassen är den enda klass som inte gör sin samhörighet med det egna landet beroende av materiell vinning. Senare års utrikespolitiska händelser har också visat var landsförrädarna har sina tillhåll. I Spanien, Österrike, Frankrike, Norge, Holland har landsförräderi i stor skala förekommit inom just de kretsar, som tagit monopol på att företråda den enda sanna patriotismen. Med hjälp av utländsk mark har de berövat sitt eget land dess självständighet och folket dess frihet.

Den andra i lagförslaget angivna förutsättningen för ett partiförbud är »verksamhet som visar sig vara ägnad att allvarligt skada rikets försvar». Tydligt avser man här att åstadkomma fullständig likriktning beträffande uppfattningen om militärväsendet. En fredsförening kan i en kritisk situation förklaras »allvarligt skada rikets försvar» med sin fredspopaganda. Agitation för avrustning eller minskade rustningsutgifter kan också kvalificera en organisation för ett förbud. Över huvud taget kan all opposition i militärfrågan betecknas som »ägnad att skada rikets försvar».

Kommunistiska partiet har genom sina representanter i riksdagen förklarat att det vägrar att ta det politiska ansvaret för ett bifall till militärbudgeten. Denna inställning har motiverats med att det icke gavs några som helst garantier för att krigsmakten i farans stund verkligen kom att tjäna landets och folkets intressen, utan att det tvärtom fanns risker för att den skulle brukas för landsskadliga och folkfientliga syften. Avsaknaden av demokrati inom krigsmakten omöjliggör eller försvårar all folklig kontroll över densamma. Senare tiders händelser i bl. a. Norge och Holland har ytterligare understrukt behovet av en uppgörelse med reaktionära element inom militärväsendet.

Kommunisterna ha samtidigt förklarat att frågan om landets försvar inte i första hand är en militärteknisk fråga, utan främst en fråga om vilken utrikespolitik landet bedriver. Från denna utgångspunkt kritiserade vi regeringens och framförallt den sandlerska utrikespolitiken såsom en politik, vilken förde Sverige till krigets brant och äventyrade landets oavhängighet. Slutligen framhöllö kommunisterna att en avgörande förutsättning för att

höja folkets värnkraft i farans stund är att massornas sociala standard, deras fri- och rättigheter inte antastas utan tvärtom befastes och utvidgas.

Nu står regering och riksdag i begrepp att kriminalisera den uppfattning i försvarsfrågan, som senare års händelser bevisat vara den enda riktiga ur synpunkten av landets och folkets intressen. Härför behövs endast att den åsättes beteckningen »ägnad att skada rikets försvar».

En tredje förutsättning för lagens tillämpning är verksamhet »ägnad att skada rikets förhållande till främmande makt». Kommunistiska partiet och dess press har icke tagit ställning för någondera av de krigförande parterna. Omedelbart efter krigsutbrottet karakteriserade vi den påbörjade stormakts-uppgörelsen som ett imperialistiskt krig för en nyuppdelning av världen. Utgående från denna karakteristik förklarade kommunisterna att arbetarklassens sympatier icke kunde läggas på någondera sidan i kriget. Dess intresse var i stället att hålla Sveriges land och folk utanför slaktningen och snarast möjligt få ett slut på kriget. En sådan fredspolitik vill man ta som förevändning för att förbjuda kommunistiska partiet.

En ytterligare förutsättning för lagens tillämpning är »allvarligt störande av ordningen inom landet».

Även härvidlag öppnas alla möjligheter för ett oinskränkt godtycke. Varje strejk eller blockad, varje yttring av opposition mot myndigheterna kan föranleda förbud mot organisationer och sammanslutningar.

Därmed är ringen sluten. Även om lagen i första hand riktar sig mot den kommunistiska rörelsen, så öppnar den alla möjligheter till ingripande mot de arbetande massornas kamp. Fackföreningsrörelsen drabbas av lagen. Helt naturligt måste det ur borgerlig synpunkt betraktas som »allvarligt störande av ordningen inom landet» om fackföreningsrörelsen tillgriper stridsåtgärder för att hävda arbetarnas intressen.

I de stater där kapitalisterna upprättat sin öppna diktatur har vägen till arbetarrörelsens förintande alltid börjat med förföljelser mot de kommunistiska partierna. Den ena undantagslagen efter den andra har skapats och blivit till ett helt komplex av lagar, som befrämjat upprättande av reaktionens ohöljda diktatur.

Vad som sker i vårt land är en trogen kopia av denna utveckling. Samtidigt som lagen om förbud mot »statsfientliga sammanslutningar» lägges på riksdagens bord, avlämnas också proposition om fullmakt för regeringen att sätta de för arbetarklassen mest betydelsefulla sociala lagarna ur funktion. Åttatimmarsdagen, semesterlagen, arbetarskyddslagen och en hel rad andra lagar skall kunna suspenderas. Resultaten av decenniernas hårda kamp från arbetarrörelsens sida raseras med ett enda penndrag. När arbetarna för första gången hade att emotse en lagstadgad rättighet till semester, upphäves denna förmån. Att detta måste alstra ett stark missnöje är uppenbart, och det är i känslan av den annalkande stormen från de arbetande massorna som reaktionen nu genomför undantagslagar mot arbetarklassen och dess kommunistiska parti.

Som allmän motivering för alla de drastiska åtgärder som statsmakterna

nu genomför anføres, att de äro nödvändiga som skydd för demokratien och rikets säkerhet. En löjlig motivering! Man säger sig skydda demokratien genom att avskaffa den.

Särskilt anmärkningsvärd är den roll flertalet ledare inom socialdemokratien spelar vid demokratiens avskaffande. De inta i dag samma ståndpunkt som de värsta reaktionärerna intogo då arbetarrörelsen började tränga fram här i landet. År 1889 skrev Nya Dagligt Allehanda:

»Man äger icke rätt att längre blunda för denna lagstridiga rörelse, av vilken farorna för varje dag ökas och vilken, innan det bliver för sent, måste på lagstiftningens väg stävjas. Vi äro ock, efter vad som hänt, övertygade om att regeringen skall låta sig angeläget vara att omedelbart och med kraft gripa in för att göra slut på en samhällsfientlig rörelse, som fräckt sticker upp sitt huvud mot lag och religion, och som hotar att helt och hållet undergräva hela samhällsordningen.»

Ännu så sent som år 1929 betecknades socialistlagens skärpning av statsminister Per Albin Hansson som »ett sorgligt vittnesbörd om hur på sina håll känslan för friheten förslappats». Det är också statsminister Hansson som myntat slagordet »social stenålder» om den tidsepok i vilken socialistlagen föddes. I dag är det socialdemokratien som ger ett »sorgligt vittnesbörd om hur frihetskänslan förslappats» och de socialdemokratiska ledarna befinna sig i främsta ledet av de »stenåldersmän» som nu uppleva en renässans. De ha så förbundit sina öden med det kapitalistiska systemet att dess undergång också blir deras. Det är denna ödesgemenskap med den borgerliga samhällsordningen som bestämmer deras reaktionära gärningar mot arbetarklassen.

Kommunisterna komma att med all kraft kämpa för sin rörelses legalitet. Ett förbud mot kommunistiska partiet kan icke hejda utvecklingen. Kapitalismen kan icke trygga massornas försörjning. Massornas framtid under kapitalismen är en framtid i krig, fattigdom och elände. Flera klasslagar kan stiftas, nya fängelser kan byggas för att pina arbetarklassens bästa kämpar. Men detta upphäver inte motsättningarna mellan förtryckarna och de förtryckta. Inga lagar, inga tukthusstraff kan hindra den historiska utvecklingens gång. Socialismen skall segra över kapitalismen såsom alltid i historien ett nytt livskraftigt samhällssystem segrat över ett dödsdömt.

Med hänvisning till vad jag här och tidigare genom anföranden i riksdagen anfört hemställer jag,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 260.

Stockholm i maj 1940.

Sven Linderot.